

ше вече срѣднощъ, и Арбуезъ неможеше да отложи за утрѣ щастіето да види Долора. Той чакаше да са оттегли Жозе, но този нарочно упорствуваше като бѣ навелъ очи на книгата, която никакъ не четѣше. Арбуезъ като изгуби търпеніе, приближи са до него, и като грабнѣ книгата отъ рацѣтъ му,

— Остави вече, чедо мое Жозе, рече той; другѣй пѣтъ щешъ пакъ чети; спи ми са, както и на тебѣ, вѣрвамъ; защото си блѣденъ като мома подиръ балъ.

— Не още не осѣщамъ нужда за сънь.

— Ревността ти е толкось голѣма, добрый мой Жозе щото когато порастешъ и ми дозволи смъртъта на Преосвещеннаго Алфонса Манрика да станѣ главный инквизиторъ, надѣѣ са да та опредѣлѣшь великѣй инквизиторъ севилскѣй на мое мѣсто.

— Туй не ми зрѣсва: защото трѣба да оставѣшь Ваше Преосвещенство, отговори Жозе съ една прѣгнѣна гримаса.

— Бѣдно дѣте! имашъ право; ты ще си въ по добро положеніе и нема да ма оставишь; но иди спи вече; иди, чедо мое; имама нужда отъ почивка за да извършвама нашѣтъ апостолскѣ дѣлжности като възстановявама силѣтъ си чрѣзъ съня.

— Непремѣнно той крой нѣщо на умъ, помисли си Жозе.

— Царското *Ауто-да-фе* приближава, приложи инквизиторѣтъ; тъмницѣтъ са препълнихъ отъ еретици осѣдени и подсаждени, и трѣба да са отличими предъ дѣржавныя нашъ царь Карла петаго ревностныя защитникъ на вѣрата.

— Нѣка, прочее ми даде Ваше Преосвещенство благословеніето си за да идѣ да спишь, рече Жозе като си навѣде главата.

Арбуезъ протегнѣ и двѣтъ си рацѣ и измѣрмора нѣкои служебны думы, и послѣ приложи:

— Утрѣ, чедо мое, ела да ма видишь преди мѣжкѣтъ.